

předchozího zrušení rozsudku, a dovolávání se §§ 355 a 356 tr. ř. stěžovatelkou není vůbec na místě. Rozhodovalo tu jen, šlo-li o »zločin« a neminulo-li od rozhodnutí okresního soudu do doby, kdy krajský soud zahájil řízení, více než šest měsíců. Pokud se týče této podmínky, stačí poukázati k tomu, že krajský soud předsevzal první stíhací úkon již dne 27. května 1930. Ostatně nelze pochybovati o tom, že podle shora vylíčeného stavu věci padalo na Leopolda J-a a na stěžovatelku podezření, že společně odcizili Jindřichu K-ovi všechny předměty, které se mu ztratily, v ceně 1.200 až 1.400 Kč. Tím však bylo proti nim dáno podezření ze zločinu krádeže podle §§ 171, 174 II a), u J-a též 176 II c), u stěžovatelky též 176 II a) tr. zák. Okresní soud byl tedy k vyřízení věci té předmětně nepřislušný. Rozhodl-li přes to, zřejmě uživ zákona nesprávně, zatížil tím rozsudek neplatností uvedenou v § 363 čís. 4 tr. ř., která mohla býti odstraněna jen uplynutím lhůty tam naznačené. Do té doby mohlo býti řízení věcně příslušným (krajským) soudem k návrhu veřejného obžalobce bez podmínek a formalit obnovy zahájeno a v něm pokračováno, a mohl býti také vynesena nový rozsudek. Nesejde na tom, že to, co pak krajský soud vzal za prokázáno, nebylo zločinem. Rozhoduje jen, že bylo zločinem to, co se obžalované původně dávalo za vinu, že v době zahájení řízení krajským soudem padalo na obžalovanou podezření z činu, který jest zločinem. Jest zdůrazniti, že stěžovatelka byla krajským soudem odsouzena pro krádež jen části věcí, jichž odcizení jí podle obžaloby bylo dáváno za vinu. Ale, i kdyby šlo o úplnou totožnost skutku, neměnilo by to nic na věci, poněvadž oprávněnost postupu podle § 363 čís. 4 tr. ř. jest posuzovati podle stavu věci, kdy postup ten byl zahájen (viz rozh. sb. n. s. čís. 3378 a cit. tam místa ze Štorchova díla »Trestní řízení«). Neporušil tedy nalézací soud zákon výrokem, že zproštění stěžovatelky z obžaloby podle rozsudku okresního soudu v Mor. Ostravě z 5. května 1930 není okolností, pro kterou by nemohla býti stíhána. Bezdůvodnou zmatečnou stížností bylo proto zamítnouti.

Čís. 4546.

Nežádal-li zmocněnec soukromého obžalobce, nebydlící v obvodu nalézacího soudu, již v telegrafické opovědi zmatečnou stížností za opis rozsudku, nýbrž až v písemném opakování opovědi té v dodatečné lhůtě třetího odstavce § 97 j. ř. (nař. min. spr. ze 17. srpna 1912, čís. 46 věst. min.), čítá se lhůta ku provedení zmatečnou stížností ode dne oné telegrafické opovědi, třebaže byl stěžovateli (soukromému obžalobci) opis rozsudku (neprávem) doručen.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1932, Zm II 41/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížností soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 23. listopadu 1931, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491, 493 tr. zák. a bylo vysloveno, že pravdivost zprávy nebyla prokázána a že obžalovaný je povinen hraditi náklady trestního řízení.

D ů v o d y:

Podle §§ 6, 284, 285 tr. ř. jest zmateční stížnost opovědět do tří dnů po prohlášení rozsudku a provést do osmi dnů po ohlášení opravného prostředku. Bylo-li však před ohlášením opravného prostředku neb při jeho ohlašování žádáno za opis rozsudku, běží ona lhůta od doručení rozsudku. Lhůty ty jsou nepřekročitelné. V souzeném případě byl rozsudek vynesena dne 23. listopadu 1931 a plnomocník soukromého obžalobce Dr. P. ohlásil odvolání a zmateční stížnost — správně, ano šlo o osvobozující rozsudek, jen zmateční stížnost — telegraficky dne 26. listopadu 1931, aniž si při opovědi zmateční stížnosti vyžádal opis rozsudku. Dne 27. listopadu 1931 podal substitut Dr. P-ého advokát Dr. Š. u krajského soudu v Mor. Ostravě osobně podání, v němž, označiv blíže věc, o kterou šlo, opakoval ohlášení odvolání a zmateční stížnosti — správně jen zmateční stížnosti — a žádal, by byl opis rozsudku doručen Dr. P-ému. To se skutečně stalo dne 17. prosince 1931, načež Dr. P. dne 25. prosince 1931 provedl jen zmateční stížnost. Ježto soukromý obžalobce bydlí ve Sp. Sobotě a Dr. P. je advokátem v Košicích, bylo podle § 97 j. n. a nař. min. spr. č. 46 věstníku z roku 1912 přípustné, by podání bylo Dr. Š-ou doplněno co do jeho formalit, nebylo však přípustné měniti obsah telegrafického podání. Ježto za opis rozsudku v telegrafickém podání žádáno nebylo, nebylo lze v podání dne 27. listopadu 1931, tedy po uplynutí třídenní lhůty k ohlášení zmateční stížnosti a k vyžádání si opisu rozsudku, doháněti to, co Dr. P. opomenul ve svém telegrafickém podání, totiž vyžádati si opis rozsudku. Soud neměl tento opis rozsudku doručovati a, učinil-li tak, nemohlo to nic změnit na lhůtě v cit. §§ uvedené. Bylo tedy provedení zmateční stížnosti opožděné a nebylo lze k němu přihlížeti.

Čís. 4547.

Ani předpisy §§ 45 a 46 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák. ani ustanovení § 12 nyní platného vl. nař. čís. 107/1932 sb. z. a n. nevyčerpávají všechny případy opatrnosti, jíž jest použití, by se předešlo úrazu při řízení automobilu.

Zavinění (§ 335 tr. zák.), vyjel-li řidič automobilu svým autem ze slepé uličky na silnici, aniž se náležitě přesvědčil, že mu nic v jízdě nepřekáží (nevyslal před vyjížděním na silnici osobu výstražnou a dozorcí).

Pro pojem »okolností zvláště nebezpečných« po rozumu § 337 tr. zák. nerozhoduje tu jen rychlost auta pachatelem řízeného, nýbrž jest přihlížeti i k celkové situaci dané poměry na silnici a k nebezpečí, hrožícímu onou neopatrností ostatním vozidlům na silnici se pohybujícím.

Třebaže ona jízda nebyla rychlá, dala se za okolností zvláště nebezpečných (§ 337 tr. zák.), bylo-li nebezpečí jí oněm vozidlům beztak hrožící ještě zvýšeno tím, že silnice byla omrzlá a kluzká, takže se těžko brzdilo a snadno mohlo dojít ke smyku.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1932, Zm I 137/31.)